



Snehulienka a sedem trpaslíkov

Láskavosť, Dobro a zlo

Svetoznámy príbeh, v ktorom opäť dobro zvíťazí nad zlom. Keď krásna Snehulienka utečie pred zlou kráľovnou, pomoc nájde v skromnom domčeku hlboko v lese, kde bývajú siedmi trpaslíci.



🕒 17 min

😊 5+

Dávno-pradávno bolo jedno kráľovstvo, v ktorom vládli kráľ s kráľovnou srdečne a spravodlivo. Kráľovskému páru sa po čase narodilo vytúžené dieťa. Ich nádherná dcérka mala vlasy čierne ako havran, pokožku bielu ako sneh a pery červené ako krv. Práve pre snehobielu tváričku dostala meno Snehulienka.

Bohužiaľ, kráľovná skonala, len čo princeznú priviedla na svet.

Ako roky plynuli, kráľ si našiel novú ženu a čoskoro sa konala ďalšia **kráľovská svadba**. Nová kráľovná síce bola nádherná, ale aj pyšná a nečestná. Veruže nikto nevedel, že je to stará čarodejnica. Do svojej izby na zámku si tajne priniesla magické zrkadlo, s ktorým sa často rozprávala.

Každý večer pred spaním ho odkryla a spýtala sa: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší **na tomto svete?**“

Zrkadlo odpovedalo vždy pravdu: „Kráľovná moja, najkrajšia ste vy.“

Jedného dňa však kráľ ochorel a zákerná choroba čoskoro skolila aj jeho. Krajinu zachvátil **obrovský žiaľ** a celé kráľovstvo sa ponorilo do smútku.

A tak na zámku dlhé roky žili len Snehulienka a čarodejnica. V deň, keď Snehulienka dovърšila osemnásť rokov, vošla kráľovná večer do svojej komnaty, zlatým hrebeňom si začala pred zrkadlom česať vlasy a ako vždy sa opýtala: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší **na tomto svete?**“

„Vy, kráľovná, krásna ste, no Snehulienka stokrát krajšia je,“ odpovedalo zrkadlo úprimne.

V kráľovnej vzkypel hnev. Zlatý hrebeň hodila na zem tak silno, že sa rozletel **na márne kúsky**. Zaumienila si, že sa Snehulienky musí čím skôr zbaviť.

Dala si zavolať jedného z poľovníkov a prikázala mu, aby vzal Snehulienku do lesa a tam s ňou skoncoval. Ako dôkaz, že rozkaz vykonal, mal kráľovnej priniesť Snehulienkino srdce.

Na ďalší deň teda vzal poľovník Snehulienku večer do tmavého lesa. Úbohá dievčina už tušila, že sa deje niečo zlé, a začala ho prosiť o zľutovanie.

„Prosím, nezabíjajte ma. Utečiem a už nikdy ma neuvidíte, len ma nechajte nažive, prosím vás pekne,“ naliehala Snehulienka. Bola taká nevinná a láskavá, že poľovník jej veru nedokázal ublížiť.

Krátko sa zamyslel a riekol: „Dobre teda, ale utekaj a nezastavuj sa. Nesmieš sa sem viac vrátiť. Všetci si musia myslieť, že si mŕtva.“ Snehulienka sa mu poďakovala a rozbehla sa **do temného lesa**. Bežala tmavým, tajuplným lesom a ani sa neobzrela. Začínala sa báť a občas mala pocit, že kríky a stromy sa jej strašidelne prihovárajú. Bežala dlho-predlho, až do bieleho rána, keď zakopla o akýsi konár a **spadla na zem**. Kotúlala sa **dole kopcom**, a keď ju konečne čosi zastavilo, zazrela malý domček obrastený machom. Priblížila sa k nemu a **zaklopala na dvere**.

Nikto jej neotváral, a tak sa rozhodla vojsť. Domček vyzeral veľmi útulne. Keď uvidela na stole jedlo a vodu, spomenula si, že celý deň nejedla, a v bruchu jej **začalo vyhrávať**. Na stole bolo sedem tanierikov a sedem hlinených hrnčekov. Z každého trošku odjedla a odpila, ale všetko sa jej zdalo veľmi maličké. Vošla do ďalšej miestnosti, kde bolo vedľa seba sedem maličkých postieľok, ľahla si cez ne a rýchlo zaspala.

Domček patril siedmim trpaslíkom, ktorí sa práve vracali domov. Keď drobní obyvatelia vošli do domčeka, okamžite zistili, že sa niečo zmenilo.

Jeden z nich sa opýtal: „Kto odjedol z môjho chlebička?“

Potom sa pridal druhý: „A kto odpil z môjho hrnčeka?“

Nato sa ozval tretí: „Kto sedel na mojej stoličke?“

A štvrtý dodal: „Ktože jedol mojou vidličkou?“

Piaty vyzvedal: „Kto zjedol moju zeleninu?“

Šiesty sa spýtal: „Kto krájal mojím nožíkom?“

Nakoniec siedmy nazrel cez pootvorené dvere do izbičky. „Pozrite sa, ktože nám to leží na postieľkach!?“

Trpaslíci opatrne odchýlili dvere a udivene pozerali na spiacu Snehulienku.

„Čo to je za krásnu bytosť?“ opýtal sa jeden.

„Neviem, skúsme ju zobudiť!“ navrhol druhý.

„A prečo spí v našich posteliach?“ zamračil sa tretí.

„Nechajme ju spať. Keď sa zobudí, všetko nám istotne vysvetlí,“ odvetil štvrtý.

A tak netrpezlivo čakali, kým sa Snehulienka začala prebúdzat.

Len čo otvorila oči, **od strachu zjojkla**. No keď sa lepšie zahľadela na malé tváre, strach ju razom prešiel. Trpaslíci sa jej videli roztomilí.

„Kto si? A ako si sa sem dostala?“ opýtal sa piaty trpaslík.

„Som Snehulienka. Kráľovná ma chcela dať zabiť, ale podarilo sa mi ujsť. Utekala som lesom a odrazu som sa objavila pred vaším domčekom. Prepáčte, bola som hladná a potom som od únavy zaspala.“

„**Takže ty si princezná?**“ ozval sa šiesty trpaslík.

„Áno, som. Len ma, prosím, neposielajte naspäť. Pomôžem vám, navarím aj pozametám,“ ponúkla sa Snehulienka. Nikto sa predsa nesmie dozvedieť, že žije.

„Dobre, milá Snehulienka, odteraz patíš k nám,“ povedal siedmy trpaslík a podal jej ruku.

Od toho dňa bol v domčeku vždy poriadok a trpaslíci boli veľmi vďační, že Snehulienka zabúdila práve k nim. **Spoločne sa zabávali**, spievali a tancovali. Ráno ich vždy vypravadila do roboty, lebo pracovali v bani. Keď sa večer vrátili domov, na stole už mali pripravené chutné jedlo. Snehulienka bývala väčšinu dňa sama, preto ju trpaslíci varovali, aby si dávala pozor a dnu nikoho nepúšťala.

Medzitým sa v kráľovstve zlá macocha opäť postavila pred svoje zrkadlo a znova sa opýtala: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší **na tomto svete?**“

Zrkadlo odpovedalo: „Vy, kráľovná, krásna ste, no v domčeku v lese žije so siedmimi trpaslíkmi Snehulienka a tá stokrát krajšia je.“

Kráľovná sa hneď dovtúpila, že poľovník svoju úlohu nesplnil, Snehulienku nezabil a ako dôkaz jej podhodil srdce nejakej zveri. Nemohla žiť s pocitom, že je od nej niekto krajší. Čarami sa zmenila na starenku a vybrala sa do lesa za Snehulienkou.

Prišla až pred trpasličí domček a začala kričať: „Kúpte si tovar! Tovar na predaj!“

Snehulienka **odhrnula závesy** a vykukla z okna, no nevidela, čo všetko má starenka v košíčku. Otvorila teda dvere a o chvíľu si už obzerala rôzne farebné stuhy a šnurovačky.

„Nech sa páči, dievča drahé, túto ti darujem,“ riekla prezlečená macocha a podávala jej červenú stuhu, „ukáž, rovno ti ju uviažem.“

Postavila sa jej za chrbát a stuhu jej utiahla okolo pása tak silno, že Snehulienka razom nevládala dýchať. **Padla na zem** a kráľovná sa iba **škodoradostne zasmiala**: „Tak a už nie si najkrajšia!“ Zvrtla sa a ponáhľala sa naspäť do kráľovstva.

Našťastie boli trpaslíci už na ceste domov. Keď zbadali Snehulienku ležať na zemi, veľmi sa vyľakali. Ihneď k nej pribehli, rozviazali jej stuhu a dievčina sa mohla znova nadýchnuť. Keď sa prebrala, trpaslíci jej dohovárali, aby neverila každému, kto prejde okolo, lebo kráľovná už vie, že je u nich v

domčeku.

Keď sa kráľovná vrátila na zámok a položila zrkadlu známu otázku, nestačila sa čudovať. Zrkadlo totiž pravdivo odpovedalo: „Vy, kráľovná, krásna ste, no v domčeku v lese žije so siedmimi trpaslíkmi Snehulienka a tá stokrát krajšia je.“

Na ďalší deň sa znovu preobliekla za starenku, no tentoraz predávala hrebene **plné jedu**.

Keď prišla k trpasličiemu domčeku, začala vykrikovať: „Kupujte! Kupujte! Skvelý tovar ponúkam.“

„Nechcem nič, choďte preč!“ zakričala Snehulienka a rýchlo zavrela okno.

„To sa vari ani nepozrieš?“ Starena vybrala z košíka zopár hrebeňov a ukázala ich Snehulienke. Tá sa nimi opäť dala zväbiť a otvorila dvere. Starena sa ponúkla, že dievčinu učeše, a len čo sa hrebeň dotkol jej vlasov, vypustil jed a **otrúvil ju**.

„Tak, a máš, čo si chcela!“ uškrnula sa kráľovná a razom zmizla.

Vyľakaní siedmi trpaslíci pribehli k Snehulienke a snažili sa ju prebrať. Jeden z nich si všimol, že má vo vlasoch zamotaný hrebeň. Keď ho vybral, Snehulienka precitla.

„To bola určite zlá kráľovná, za každú cenu ťa chce znieť zo sveta!“ zakričal trpaslík nahnevane, **vykopal jamu** a otrávený hrebeň do nej zahrabal.

„Snehulienka, nemôžeš veriť nikomu okrem nás. Nikomu neotváraj ani si od nikoho nič neber,“ poučovali ju trpaslíci.

Snehulienka bola zahanbená a smutná, lebo už po druhý raz sa dala oklamať. Trpaslíkom prisľúbila, že dvere už naozaj nikomu neotvorí.

Keď nastal večer, kráľovná sa zas obzerala v zrkadle a opýtala sa: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší **na tomto svete?**“

Ihneď dostala odpoveď: „Vy, kráľovná, krásna ste, no v domčeku v lese žije so siedmimi trpaslíkmi Snehulienka a tá stokrát krajšia je.“

Kráľovná nesmierne zúrila. Kým nebude Snehulienka mŕtva, nebude mať pokojný spánok.

„Musím ju otráviť tak, aby jej už nik nevedel pomôcť,“ vravela si a rýchlo začala miešať **jedovatý odvar**.

Nadišlo nové ráno, trpaslíci sa vybrali do bane a kráľovná sa tentoraz prezliekla za starú žobráčku. Vyzerala strhane a zúbožene, presne tak, aby sa nad ňou dobrosrdečná Snehulienka zľutovala.

Keď prechádzala okolo domčeka, spustila: „Sladučké jablká, kúpte jablká a pomôžte biednej stareнке.“

Snehulienka pozrela von oknom a uvidela zúboženú žobráčku s košíkom plným krásnych červených jablák.

„Daj si jabĺčko, krásavica,“ ponúkala ju žobráčka.

„Nie, ďakujem, stareнка,“ odvetila Snehulienka.

„Hádam sa len nebojíš, že je otrávené.“ Vybrala jablko z košíka, rozrezala ho na polovicu a ponúkla Snehulienku: „Nech sa páči, vezmi si teda iba polovicu.“

Rozkrojené jablko jej podala cez oblok a druhú polovicu zjedla. Kráľovná vedela, čo robí, a otráвила len červenú polovicu – tú, do ktorej sa práve chystala zahryznúť Snehulienka. **Hryz a už bolo!** Trpká chuť jedu sa šírila celým jej telom a Snehulienka upadla do hlbokého spánku.

Keď sa trpaslíci vrátili z bane, už jej nevedeli pomôcť. Hľadali vo vlasoch, na šatách, no nič podozrivé nenašli. Snehulienka nedýchala. Nešťastní trpaslíci plakali celý deň a navečer sa pustili chystať truhlu. Nebola to však obyčajná truhla, ale bola sklenená, aby každý mohol vidieť Snehulienkinu krásu. Ani ju nepochovali pod zem, iba v truhle odniesli na vrch kopca. Na bok truhly vyryli nápis: PRINCEZNÁ SNEHULIENKA.

Kráľovná bola konečne spokojná a večer sa pred zrkadlom hrdo pýtala: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší na tomto svete?“

Zrkadlo odpovedalo: „Kráľovná moja, najkrajšia ste vy.“

Škodoradostne sa zasmiala a jej hlas sa ozýval po celom zámku. Konečne mohla pokojne spať, bola najkrajšia na svete!

Na meravú Snehulienku sa chodili pozeráť všetky zvieratká. Aj im bolo smutno. Odkedy bývala so siedmimi trpaslíkmi, mali ju rady a bola ich kamarátkou.

Raz prechádzal okolo princ, a keď sa pozrel na kopec, zbadal, ako k truhle prichádzajú zvieratká a smutne pri nej postávajú. Zaujalo ho to a vybral sa na celé divadlo pozrieť zblízka. Keď podišiel k truhle, v ktorej ležala Snehulienka, razom sa do nej zamiloval.

Nikoho krajšieho som v živote nevidel. Kiežby som si ju mohol vziať za ženu, pomyslel si.

Rozhodol sa, že ju zoberie na zámok, aby sa na toľkú krásu mohol aspoň pozeráť. Trpaslíkom sa to veru nepáčilo, no zľutovali sa nad zaľúbeným princom a nakoniec súhlasili. Zdvihli truhlu a niesli ju na zámok. Jeden z trpaslíkov sa však **potkol o kameň**, spadol a truhlu pustil. Bola to šťastná náhoda, lebo keď truhla spadla, Snehulienke vypadlo z úst otrávené jablko. Jed prestal účinkovať a opäť mohla dýchať. Zažmurkala a usmiala sa.

„Kde to som? Čo sa stalo?“ zmätene sa opýtala.

„Nemaj strach, všetko bude v poriadku. Postarám sa o teba a nič zlé sa ti už nestane,“ prihovoril sa jej princ. Snehulienke sa ihneď zapáčil a súhlasila, že s ním pôjde na zámok. Všetci trpaslíci sa nesmierne tešili, že je Snehulienka živá a zdravá. **Bol to zázrak!**

Zlá kráľovná netušila, že má opäť dôvod na hnev, a jedného večera zas položila tú istú otázku: „Zrkadielko, zrkadlo, kto je najkrajší na tomto svete?“

„Vy, kráľovná, krásna ste, no mladá princova nevesta stokrát krajšia je,“ zaskočilo ju zrkadlo.

Kráľovná netušila, že tou nevestou je Snehulienka, no ani tentoraz to nemienila nechať tak.

Vybrala sa na zámok, kde akurát ohlásili veľkolepú svadbu. Keď zbadala Snehulienku oblečenú v nádherných bielych šatách, nemohla uveriť vlastným očiam. Bola si istá, že sa jej už navždy zbavila.

Len čo kráľovnú uvideli trpaslíci, utekali za princom a všetko mu vyrozprávali. Ten sa hneď postaral o to, aby kráľovnú okamžite vyhostili z krajiny a už nikdy sa nesmela vrátiť. Zrkadlo vyniesli von a **zhodili z hradieb.**

A tak mohli biť **zvony šťastia** a nový kráľ s kráľovnou žili šťastne, až kým ich **smrť nerozdelila.**